

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 44. Amandos esse inimicos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

Nihil in his verum, nihil solidum, nihil sincerum. Quod si homines Deum ex toto corde diligere, proximum quoque amore non ficto prosequerentur. Summa esset inter illos pax, nullae lites, nulla divisio, nulla discordia. Nemo propriae voluntati adhereret, sed soli divinae: ejus amor, ubi est, ita mentes unit, & afficit, ut unusquisque velit, quod alter vult, & omnes simul quod vult Deus. Nam cum omnia desideria nostra ad id, quod à nobis praeter ceteris diligitur, veluti ad centrum tendant: si in omnibus Dei amor dominaretur, una quoque in omnibus esset voluntas, unus amor, unio perfecta. Sed quia singuli se ipsos amant & propria commoda, (diversi sunt autem singulorum fines, & affectus) inde fit, ut nemo proximi bonum & excellentiam asstimet, si nulla ex eo utilitas ad se derivetur. Sit aliquis subtilissimus Philosophus, insignis Mathematicus, omni eruditione & virtute refertus: pauci eum diligunt; at si divitiis afluat, si prodigam manu eas effundat, omnes post eum currunt, qui nimirum scientiam & virtutem pauci diligunt, omnes pecuniam. Hinc autem bella, dissensiones, & inimicitiae oriuntur, quia unusquisque alterius bona odio habet, cum propriis commodis adversantur. Nemo seipsum amat, quatenus est homo communem habens cum ceteris humanitatem, sed solum se respicit, seque ab aliis segregat, nec cum ceteris hominibus, sed secum solummodo convenit: & quia amorem suum ultra se non extendit, ejus participes alii non sunt, nisi quatenus ad ipsum referuntur, & illi deserviunt. Haec considerans vir sapiens, quamvis scienter nihil committat, per quod juste in odium aliorum mereatur incurere: à vanis tamen mundanorum hominum amicitias abhorret: gratissima est illi solitudo, suave silentium, dulcissima cum Deo colloquia, in quo solo omne gaudium reperit, omnem jucunditatem, omnem consolationem.

§. XLIII.

Occasiones exercenda erga proximum charitatis.

Exercenda erga proximum charitatis nunquam desunt occasiones. Tot enim sunt hominum miseriae, aut corporales aut spirituales, ut vix possimus vel gressum movere, vel oculos vertere, quin multi occurrant ope nostra indigentes. Et primo quidem auxilio, & orationibus nostris indigentes. Et primo quidem auxilio & orationibus nostris indigent viri justii, ut Deo largiente in justii-

tia perseverent; cum plura magnorum virorum habeamus exempla, qui levissima tentatione seducti à gratia Dei, & à spe vitae aeternae miserabili ruinam exciderunt. Tanta est naturae lapsae fragilitas, tanta rabies daemonis, tanta carnis rebellio, tanta vis pravorum habituum, tanta mundi corruptela, ut nemo securus esse queat. Egent deinde operam & subsidio nostro, qui peccati nexibus sunt irretiti, pro quibus orandum, ne computrescant in saeculis suis: neque enim excitari, & surgere suis viribus possunt, nisi respiciens de excelsis caelorum habitaculo omnipotens Deus manum porrigat adjuvicem. Eodem malo premuntur omnes infideles, quorum innumerabilis turba quotidie ad inferna descendit. Miseriae vero corporales infinitae sunt. Multi fame, siti, nuditate, aere alieno, litibus, infirmitatibus vexantur. Alii inimicitias, persecutionibus, calumniis, amissione bonorum, carcere, captivitate, aliisque calamitatibus torquentur. Nec minor illorum miseria est, qui inter spem & metum cum morte luctantur, in formidabili momento positi, à quopendat aeternitas. In maxima denique necessitate versantur animae defunctorum, quae acerbissimis poenis cruciantur, quorum tota spes in viventium suffragiis sita est. Ad hos omnes charitatis nostrae & misericordiae actus, quantum Deus dederit, extendendi sunt, elemosynis, consilio, orationibus, aliisque remediis, & officiis salutaribus. Christus sibi accepta refert quae illis impendimus beneficia, & de his in novissimo die copiosam nobis mercedem reddet.

§. XLIV.

Amandos esse inimicos.

Heroica virtus, & Evangelicae legis perfectio est dilectio inimicorum, quam Christus promulgavit dicens: Ego autem dico vobis, diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos: orate pro persecutibus, & calumniantibus vos: ut sitis filii Patris vestri, qui in caelis est, qui solem suum viri facit super bonos & malos, & pluit super justos, & injustos (Matth. 5: 44.) Durum hoc edictum carni, & sanguini, ac propterea legislator mentes erigit ad caelestia, ut sitis, inquit, filii Patris vestri, qui in caelis est: ut nimirum carnali nativitate posthabita, secundum illam vivamus, quam in Christo regenerati sumus. Exigit autem non solum ut diligamus inimicos, sed ut illis insuper beneficia impendamus, bene semper de illis & sentiamus, & loquamur, & pro ipsiis oremus, alioquin nec Pater noster dimittet

